

ELSA ANTILA

Meikätyttö ei niiaa

 SAGA
EGMONT

Elsa Anttila

Meikätyttö ei niiaa

SAGA Egmont

Meikätyttö ei niiaa

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1983, 2023 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727065595

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Kalervo oli katselevinaan ravintolasalissa niihin muutamiin pöytiin, joissa oli asiakkaita. Hänen kysymyksensä ei kuitenkaan koskenut asiakkaiden tilauksia, vaan Erjan jäämistä työajan jälkeen:

– Uskoivatko ne teillä kotona?

Erja viivytteli vastaustaan. Kalervo oli ehdottanut, että hän kertoisi jäävänsä Liisan, työtoverinsa, luokse yöksi ja huomispäiväksi. Mies oli varannut heille huomiseen asti hotellin omista lomamökeistä kauimmaisen, pikku niemekkeen suojaan jäävän.

– Minä en ole soittanutkaan vielä, Erja valehteli.

Kalervon olemuksesta katosi hotellinjohtajan sliipattu varmuus. Mies käännähti häneen päin olemuksessaan kipinöivä kiukku.

– Miten niin? hän puuskahti.

Erjankin sisimmässä kuohahti. – Miten niin ”miten niin”? hän kivahti.

Kalervo kalpeni. Voimakkaalla itsehillinnällä mies säilytti kuitenkin roolinsa ja alensi ääntään entisestäänkin.

– Tämä on viimeinen mahdollisuus olla yhdessä pitkään aikaan. Tuo mies, jolle Liisa kaataa parhaillaan olutta, on vuokrannut jokaisen mökin helmikuun loppuun saakka.

Tahtomattaankin Erja hymyili ivallisesti. – Kaveri aikoo ilmeisesti asua leveästi.

Kalervon entisestäänkin suoraselkäinen olemus oikeni yhä pitemmäksi.

– Hän on Osanra-yhtiön tekninen johtaja ja on varannut mökit miehilleen, jotka rakentavat tietä ja yhtiön korjaamohallia. He muuttavat meille huomenna – eikä sen jälkeen ole mitään mahdollisuuksia mökkeihin.

– Entä sitten, Erja kuohahti. – Minun tietääkseni hotellin puolella on tilaa tähän aikaan vuodesta. Vaikka otetaan kokonainen sviitti.

– Oletko sinä tullut hulluksi? Mies tuijotti häneen tyrmistyneenä.

Ehkä minä olen, Erja kapinoi mielessään. Mutta minua oksettaa kaiken valheellisuus ja kaksinaamaisuus. Kaiken.

Kalervon ilme vaihtui vetoavaksi.

– Erja, marraskuun kahdeskymmenes me ollaan kihloissa... Eikö tämä ole typerää sinunkin mielestäsi?

– On, Erja hiiltyi. – Parin kuukauden päästä meidän pitäisi olla kihloissa, mutta jos haluamme toistemme syliin meidän on piileskeltävä jossakin kuin metsärosvojen.

Kalervon kauhistunut ilme kertoi Erjan puhuvan liian kovalla äänellä. Mies vilkaisi hermostuneesti saliin. Kaikki jatkoivat onneksi rauhassa aterioimistaan.

– Tajuaathan sinä sen, jos viitsit vähänkään ajatella, Kalervo kimmastui. – Mitä siihen sanoisi jo henkilökunta täällä? Luuletko sinä, ettei minulla ole vihollisia... Nehän nostaisivat siitä kauhean haloon, Liisa Makkonen ensimmäisenä. Ja Peltoska kiikuttaisi siitä suuren uutisen meille äidille vielä tämän päivän puolella.

– Ja maa suistuisi radaltaan, vähintäänkin, Erja soti.

Mies huokasi. – Sinä tiedät yhtä hyvin kuin minäkin, etteivät ne pitäisi siitä meidän kummankaan kotona, ei teillä sen enempiä kuin meilläkään. Vai olenko minä väärässä?

– Herran duudeli, et tietenkään ole!

Halvauksenhan ne saivat tietenkin sellaisesta moraalittomuudesta. Fossiilirievut elivät joka tavalla Karl

Marxin ja kuningatar Viktorian vuosisataa. Ja he kaksi niitten mukana.

Kalervo rykäisi.

– Enkä minä sen puoleen halua itsekään, että akat saavat meidät hampaisiinsa. Vai luuletko, ettei meitä nyt jo seurata.

Seurattiinpa tietenkin. Totta kai! Tähän kuppikuntaan verrattuna körttiläisetkin olivat maailmallisia. Kotipitäjän ”edistykselliset” pikkuporvarit olivat sitä luokkaa, että vastaavia sai etsiä pitkään, jos löysi sittenkään.

– Vaikka siitä ei kuuluisi nyt mitään, Kalervo puolustautui, niin se rekisteröidään kyllä. Ja tulee vastaan sopivassa tilaisuudessa. Piirin tasolla ne asiat päätetään.

Mies ajatteli mahdollista poliittista uraansa tai eteenpäinpääsyä työssään, mahdollisesti molempia.

– Mieti nyt asiaa, Kalervo heitti ja lähti kohti pöytää, jossa mökkienvuokraaja istui.

Erjan oli pakko myöntää, että Kalervo sopi hienosti näihin ylellisiin puitteisiin, yleensä hotelli- ja ravintola-alalle. Hänen heilansa olemuksessa oli nuoruudesta huolimatta eräänlaista hienostunutta arvokkuutta, mikä yhdessä vanhojen suhteiden kanssa oli vaikuttanut siihen, että vastavalmistunut ekonomi oli saanut johtoonsa ison lomahotellin. Hänen isänsä oli kuollessaan ollut järjestön isoimmasta päästä olevan osuuskaupan johtaja ja huomattava tekijä politiikassakin. Hänen kuvankauniilla, lahjakkaalla pojallaan oli edessään lupaava ura isänsä työn jatkajana – jos poika älysi pysytellä kapealla polulla eikä sotkenut elämänsä jonkun tällaisen syntisen naisen kanssa. Erja hymähti itsekseen lähtiessään noutamaan kämmeneensä ”kirjoittavalle” pöytäseurueelle laskua.

Tämä johtuu nyt varmasti eniten äidin innostuksesta äsken puhelimessa, hän sanoi itselleen. Se nostatti minussa taas kapinan kaikkea kohtaan. Äiti oli hehkunut Mirkun kotiintulosta. Sisar oli soittanut saaneensa rästitenttinsä läpi ja sanonut tulevansa kotiin vuoden loppuun mennessä, ehkä hyvinkin pian.

– Tulisi nyt ainakin ennen marraskuun kahdettakymmenettä päivää, äiti oli haaveillut. – Teidän kihlajaisissanne Mirkku tapaisi kerralla kaikki ihmiset.

Mirkku. Ja MIRKKU!

Itseasiassa olisivat koko kihlajaiset nyt eräänlainen Mirkun kotiintulojuhla, jossa Aino ja Veikko Huttusen maisteritytär saisi vain tarpeeksi komeat puitteet, kun samalla ohimennen ilmoitettaisiin, että se perheen huonompi tytär oli sitten saatu kihlatuksi edellytyksiään paremmin Puustilan Kalervolle. Jos nyt kukaan muistaisi mainita senkään vertaa.

Sinä olet taas vain kateellinen Mirkulle, muistutti Erja itseään odotellessaan laskun valmistumista.

Niin olenkin, hän raivostui. Miksen olis? Mitä?

Heillä oli ollut tämä sama ristiriita aivan lapsuudesta saakka, niin kauan kuin Erja pystyi muistamaan. Ja luultavasti kauemminkin. Kai hän oli jo ihan pienenä vaistonnut, ettei ollut sisarensa tavoin toivottu lapsi. Mirkun syntyessä perheeseen oli odotettukin tytärtä, kaunista suurisilmäistä pullukkaa, jossa toteutuisi kaikki isän suvun parhaat puolet. Ja sellainen oli sitten saatukin. Mutta toisen lapsen olisi pitänyt olla poika.

Siitä oli tullut Erjalle kompleksi luultavasti jo ennen kuin hän oppi kävelemään. Tehdäkseen vanhemmilleen mieliksi – niin hän itse sen myöhemmin tulkitsi – Erja oli yrittänyt olla poika.

Ja olihan hän ollut kai melkoinen rymiskö jo luonteeltaankin, kaukana siitä unelmatyöstä, joka sisar oli.

Mirkusta oli tehty täkäläinen Shirley Temple, jos siihen nyt mitään tekemistä tarvittiinkaan. Mirkulle luonteenomaista oli hymyillä kauniisti ja saada tädit ja sedät sulamaan. Sitä paitsi vanhempi sisar oli perinyt isän kauniin lauluäänen, jota pikkutyttönä käytti mielellään. Erja muisti miten oli irvistellyt sisarelleen olohuoneeseen makuuhuoneen ovelta, kun Mirkku niiasi sirosti ja levitti röyhelöpukunsa helmaa kuin paraskin filmitähti. Salli-täti, isän kaikkitietävä sisko, oli sattunut kerran käännähtämään väärällä hetkellä, nähnyt irvistyksen ja nostanut hirvittävän metelin ”tuon kamalan kakaran” sivistymättömyydestä ja kateudesta. No, toisaalta se oli tietenkin ymmärrettävääkin, periytyiväthän äidinkin suvun ominaisuudet johonkin.

Joskus kouluaikaan oli tapahtunut sitten aivan hämmästyttäviä: hänessä, Erjassa, oli puhjennut jokin siihen asti salassa pysynyt musiikkisuoni. Hän – eikä Mirkku – oppi soittamaan niin maniskaa kuin sisarelle hankittua pianoakin, ja hän oli heistä se, joka lauloi soolo-osat koulun kuorossa. Mutta niaamaan hän ei oppinut sielläkään.

Se olisi näyttänytkin kamalalta, Erja mietti viedessään laskun asiakkaalle. Hän oli varhaisnuoruudessaan vain laihtunut ja kasvanut pituutta. Ollut ruskeankirjava, arpipolvinen ja mustelmilla kaikkien kiipeilyjen ja muitten vastaavanlaisten poikamaisten harrastusten jäljiltä. Hänestä oli täysin puuttunut se sulous ja sirous joka lievästä pulleudesta huolimatta somisti sisarta.

Kuudentoista ikäisenä Mirkku oli ollut häikäisevä kaunotar, jotenkin samaan tapaan kuin Lähi-idän naiset, jotka avautuvat

naisellisuuteen kuin kukka ja kuihtuvat sitten varsin nopeasti. Mirkku nyt ei ollut kuihtunut, mutta jollakin tavalla tasoittunut häikäisevyydestään tavallisempaan suuntaan.

Ja sinä olit kamalan onnellinen siitä, syytti sisäinen ääni Erjaa hänen palaillessaan maksetun laskun ja rahojen kanssa kassalle.

Niin olinkin, Erja myönsi auliisti. Pikkuisen vahingoniloinenkin. Olisi voinut minun tilallani olla joku toinenkin, luulen. Eikä sisaren kauneuden himmeneminen minua auttanut mitenkään. Minä pysyin yhtä rumana ja hän yhtä suosittuna kuin ennenkin. Sitäpaitsi: koko Mirkun haalistuminen saattoi ollakin vain minun toiveajatteluni. Ehkäpä rakas sisko pysyikin yhtä hohdokkaana vielä naisellistuessaankin... Minä olin vaan niin sysimustan kade ja katkera. Varsinkin sen jälkeen, kun Mirkku varasti minulta ponit.

”Varasti” nyt saattoi olla hiukan liian voimakas ilmaisu, varsinkin kun hän ei ollut koskaan mitään poneja omistanutkaan, käynyt vaan ratsastamassa ponitallin hevosilla – kunnes Mirkkukin kiinnostui asiasta ja valloitti koko ratsastusseuran.

Ponihomma oli ollut kallista puuhaa, ainakin sen jälkeen kun sisar kiinnostui siitä. Siihen asti Erja oli hankkinut omat ratsastustuntinsa tekemällä itse kaikenlaista pientä, mistä sai pennoset irti. Kun isän lempitytär innostui asiasta, isä maksoi heidän tuntinsa – eihän hän voinut niin räikeästi ohittaa Erjaakaan – mutta vain tunnin yhteensä. Ja siitä ajasta ratsasti Mirkku viisikymmentä ja hän kymmenen minuuttia. Eikä kukaan edes ihmetellyt sitä, kaikista oli tuntunut ihan luonnolliselta, että juuri noin piti asioitten ollakin. Totta kai, kun kysymyksessä oli Huttusen Mirkku.

Ja nyt se alkaisi taas uudestaan.

Tämän kuusi–seitsemän vuotta, jotka Mirkku oli ollut opiskelemassa pitkin maailmaa, Erjakin oli tuntenut olevansa perheen tytär, vaikka talon rahat olivatkin hupenneet aina siihen suuntaan, missä Mirkku valmistautui ottamaan paikkansa pitäjän taivaalla. Mutta ihan tavallinen arkielämä oli kuitenkin ollut toisenlaista; Erjan ei tarvinnut joka päivä tuntea olevansa toisen varjossa.

Se muuttuisi nyt jyrkästi. Oli ruvennut jo muuttumaan.

– Et sinä voi minnekään Liisan luo jäädä, äiti oli kauhistunut puhelimesta, kun Erja oli soittanut. – Sinun pitää olla muuttamassa tavaroitasi siniseen kamariin, että isä pääsee aloittamaan remontin Mirkun huoneessa.

Mirkun huoneessa!

Yläkerran järvenpuoleinen kamari oli yhä ”Mirkun huone”, vaikka sisko oli ollut siitä poissa seitsemättä vuotta asuen siinä vain lomillaan ja vaikka Erja oli sisustanut sen jo neljä vuotta sitten omilla palkkarahoillaan omaan käyttöönsä. Sininen kamari oli metsän ja tien puolella, pienempi, varustettu vain yhdellä komerolla.

Äiti oli aavistellut Erjan mielialasta jotakin ja sanonut puhelimeen kiireisesti: – Tietenkin isä remontoi joskus myöhemmin vähän sitä sinistäkin kamaria, mutta ymmärräthän sinä: Mirkku tulee niin pitkän ajan jälkeen kotiin... Eikä se pitkään siinä viivy, maisterisnainen, semmoisessa vinttikamarissa. Laittaa varmasti oman osakkeen, johonkin uuteen taloon. Jos nyt ei mene naimisiin.

Enkö se ollut minä, jonka piti olla menossa? Erja ajatteli kitkeränä. Sitähän tässä on kai odotettu. Että päästään minusta eroon ja voidaan elellä siinä lempityttären menestyksen

loisteessa kauhean sisaren olematta sotkemassa asioita. Niin kuin aikoinaan oli selviö sekin, että minä lähden siitä kiireesti työhön. Ja teen töitä jo kaikki koulukesät, samaan aikaan kun lahjakas Mirkku on kielikursseilla ja leireillä ja kesäyliopistoissa ja kuluttaa rahaa lomakuukausina vielä enemmän kuin koulussa talvella.

Minä olen niin kitkerä, että myrkky valuu kohta ulos korvista, Erja sanoi itselleen palatessaan saliin ja pysähtyessään katsomaan heilansa keskustelua sen mökkienvuokraajan kanssa.

Ihmisiin teki vaikutuksen, kun itse hotellinjohtaja näyttäytyi ravintolasalissa, tervehti asiakkaita ja pysähtyi juttelemaan parin kolmen kaikkein tärkeimmän kanssa. Tätä miestä Kalervo arvosti ilmeisesti tavallistakin enemmän, sen osoitti keskustelun pituus ja hotellinjohtajan kumartelu. Tietenkin: kaikkien lomamökkien pitkäaikaiselle vuokraajalle.

– Hiukan vähemmän kriittinen ilme, jos saan ehdottaa!

Työtoverin sanat saivat Erjan säpsähtämään. Näkyikö hänen mielialansa ulospäinkin? Vissiin näkyi... Katsahtaessaan Liisaan Erja kohtasi huolestuneen katseen.

– Jotakin vialla?

Heillä oli tapana puhua Liisan kanssa asioista kiertelemättä eikä Erja ollut sillä tuulellakaan, että olisi ruvennut kaunistelemaan mitään.

– Vissiin vähän kaikki... Kämppää myöten. Tiedätkös missään vapaata yksiötä?

Liisan silmät pyöristyivät. – Nooh, mistäs nyt tuulee?

– Minun hieno sisareni palaa isiensä maalle ja tarvitsee huoneensa.

Liisan katse vakavoitui. Hän muisti kyllä Huttusten tyttärien eriarvoisuuden. – Huoneensa? työtoveri varmisti painottaen omistuspääätettä.

Erja naurahti. – Se on ollut hänen aina, jo kouluaikana. Kateellinen minä vain olen.

Liisa ei pyrkinytkään pehmentämään. Nyökkäsi vain. – Eikö se ole inhimillistä, työtoveri sanoi pitkän hiljaisuuden jälkeen. – Etpähän sinä siellä enää kauan asu.

– Saatan asuakin, Erja torjui.

Liisa hymähti. – Kysäisepäs tuota asiaa anopiltasi...

– Ei kai se hän sitä määrää, Erja kiihtyi.

– Eikö? Liisan katse kääntyi hänen kasvoilleen.

Erja tunsu miten puna kohosi hänen poskilleen. Liisa ei jättänyt liiemmälti tilaa turhille kuvitelmille. Vaikka työtoveri ei sanonutkaan sitä ääneen, Erja tiesi hänen ajattelevan kaikkien tiedossa olevaa kihlapäivää. Kahdeskymmenes marraskuuta oli Kalervon äidin syntymäpäivä, eikä hän täyttänyt edes mitään tasalukua niin kuin Erjan isä heillä kotona. Eeva Puustila oli vain halunnut, että hänen ainoa poikansa kihlautuisi äitinsä syntymäpäivänä.

– Jos minä nyt yleensäkin muutan koskaan kotoa minnekään, Erja purnasi.

Liisa liikautti käsivarrellaan pitelemäänsä liinaa. – Sinä pääset paljon vähemmällä, Erja, kun et turhaan pullikoi tosiasioita vastaan.

– Pääsen vähemmällä? Erja toisti.

– Just niin... Liisa huokasi. – Kalervolla on rasiitteinaan äitinsä, ja Puustilan Eeva on mikä on, mutta ei siitä kannata tehdä isompaa asiaa kuin on aiheellista. Ihminen sopeutuu kaikkeen, sinäkin.

Erja sai miettimisaikaa, kun eräs hänen pöytäkuntansa teki viittomakielellä kaljatilauksen. Neljä samanlaista.

Palattuaan Liisan luo hän pystyi vastaamaan viileämmin:

– Sitä ei ole vielä ihan kirkossa kuulutettu, haluanko minä ruveta sopeutumaan kaikkeen, tai mihinkään.

Liisa pudisti päätään. – Ne on niitä Huttusen Erjan kuvitelmia nuo... Kun nuori nainen saa näissä olosuhteissa kiinnityksen Kalervon kaltaiseen mieheen, hän on pikkuisen hullu ruokkiessaan itsessään ajatustakaan miehestä luopumisesta.

– Saa kiinnityksen, Erja kirkastui. – Minäkö tässä olen Kalervon jäljessä juossut, mitä?

– Älä nyt hengästy, Liisa varoitteli. – En minä ole sitä väittänytkään.

– Vaan mitä? Erja kiivaili.

– Ettet sinä ole aivan kamalasti vastaankaan pistänyt. Vai oletko? Eikä olisi sinun asemassasi kovin moni muukaan, en minä ainakaan. Olisin vain opetellut niaamaan anopille kauniisti ja sanomaan lempeällä äänellä: ”Kyllä, täti... Niin, täti...”.

Erja näki punaista.

– Ja meikätyttöhän ei kyllä niaaile, siitä voit olla varma... Puhutko sinä tosissas?

– Mitä luulisit? Liisan katseessa oli hiven ilkikurista naurua hänen koskettaessaan Erjan käsivartta. – Hyvä ystävä, sinähän olet koko ajan menossa kohti liskua kuin riekko ansaan, rakastuttamassa itseäsi Kalervoon ja kietoutumassa turvallisuuden houkutukseen. Miksi teet niin, jos epäilet valintaasi? Kumpaa sinä olet pettämässä, itseäsi vai Kalervoa?

Erja yritti turhaan löytää vastausta eikä Liisa jättänyt hänelle aikaa.

– Sinä et osaa valita, niinkö? Ratkaisun tekeminen pelottaa sinua. Sen vuoksi yrität johdatella itsesi tilanteisiin, jotka vapauttaisivat sinut valinnasta. Annat lupauksia, ääneenlausuttuja ja äänettämiä. Sidot itseäsi koko tällä melkein morsian -leikillä. Toivot, että Kalervo ratkaisee sinun puolestasi.

Erja säpsähti.

– Sinä saatat olla oikeassakin, hän sanoi viivytellen, kiinni Liisan heittämässä ajatuksessa. – Mutta minä en halua millaista ratkaisua tahansa. Jos kumpikaan ei uskalla ottaa minkäänlaista riskiä toisensa vuoksi, niin olemmeko me oikeat ihmiset toisillemme?

Liisa liikahti. – Sinä tarkoitat nyt viitosmökkiä, niinkö?

– Mitä sinä tiedät siitä? Erja kauhistui ja punastui kaulaansa myöten.

Liisan suupielessä käväisi hymy.

– Lapsi rakas, riiaminen ei ole aivan niin yksilöllistä kuin rakastavaiset kuvittelevat. Jokaisella naisella on siitä suurin piirtein samanlaisia kokemuksia... Kukaan ei hanki tyhjiin mökkiin turhan vuoksi kylmiä kanasalaattivoileipiä, viintä ja saunakaljoja... Liisan pää liikahti mökkienvuokraajan pöytää kohti. – Yhdeksää ruusua vietiin viitosmökkiin tuskin hänen vuokseen.

Puna Erjan kasvoilla vahvistui, mutta hän ei ruvennut kiertämään mihinkään suuntaan.

– Jos sinä tiedät Kalervon suunnitelmista kaiken, niin osaat kai sanoa senkin, miksi sen pitää olla viitosmökki. Olenko minä spitaalinen, josta kaikki saavat tartunnan, vai minkä vuoksi minua pitää kuljetella pitkin laitimmaisii lomamökkejä? Jos

Kalervo häpeää minua, niin hittojako me ollaan kihloihin vääntäytymässä...

Nyt jostakin lähipöydästä katsottiin tähän suuntaan. Erja yritti alentaa ääntään sen minkä kiihtymykseltään pystyi.

– Ei sinun tarvitse vastata, Liisa, kyllä minä tiedän. Kalervon moraali ei kestä, että meistä puhuttaisiin jotakin. Ei ainakaan sitä, että olemme viettäneet yömmе yhdessä. Mutta ”salaa” sen kyllä voi tehdä... Usko tai älä, Lissu, meillä kaatuu vielä joskus kaikki tähän. Minä rupean saamaan tästä teatterista tarpeekseni.

Liisa suipisti huuliaan kuin olisi valmistautunut antamaan oikein näyttämöpusun.

– Sitä luulee niin, kun on sun iässäs. Mutta kuvitelmat häipyvät, kun sulla on kolme kakrua ja velat niskassa...

Sitäpaitsi: Kalervo on pelkästään oikeassa.

Erja veti henkeä. – Kun kuulis millä tavalla.

– Joka tavalla, Liisa väitti armottomasti. – Kalervo tuntee tämän sekakuoron eikä kuvittele turhia niin kuin eräät. Tämä on maailmannurkka, missä saa tehdä mitä tahansa, kunhan on tekevinään salaa. Valhe aina siedetään, mutta reilu totuus nostaa nämä pikkuporvarit takajaloilleen. Kaikki noudattavat sitä kaavaa ettekä te kaksi voi poiketa siitä.

Erästä Lissun pöydästä annettiin merkkiä.

– Olkoon miten on, Erja piti pintansa. – Minua oksettaa koko teeskentelijälauma. Kohta minä en anna arvoa millekään muulle kuin totuudelle.

– Mitä luulisit tätisi tuosta sanovan? Liisa heitti mennessään reippain askelin kohti keskisalia.

Erja tuhautti nenäänsä. Hän tiesi kyllä Sallin. Isän sisar oli yksi pahimmista pyhimyksistä. Salli kuvitteli muka olevansa edistyksellinen ihminen eikä pahempaa patavanhoillista

poroporvaria löytynyt ainakaan tämän läänin alueelta. Täti oli hotellin konttoristi, jonka avulla Erjakin oli joskus saanut täältä työpaikkansa, ja Kalervo pelkäsi ensimmäiseksi häntä, kun yritti järjestellä heidän yhdessäolojaan niin salakähmäisesti kuin osasi.

Tavallaan Erja ymmärsi miestä, mutta tunsii siitä huolimatta puistatuksen ajatellessaan, että Salli-tädin kaltaiset vampyyrit olivat niitä, joitten mukaan heidän oli elämänsä – rakkautensakin – järjesteltävä.

Asiakkaansa kanssa keskustellessaan Kalervo oli pitänyt Erjaa silmällä. Hänen kasvojensa ilme oli jotenkin jäykistynyt, kun hän Erjan luo palattuaan syytti: – Sinä et käynyt vielääkään soittamassa.

– En. Enkä aio käydäkään.

Miehen silmäkulmat vaalenivat.

– Satutko sinä muistamaan, milloin meillä on seuraava mahdollisuus olla jossakin yötä yhdessä? hän sanoi painokkaasti.

Erja nauroi ja sanoi iloisesti: – Vaikka ylihuomenna, kun minulla on vapaata. Varaanko minä sviitin sinulle vai omalle nimelleni?

Kalervon poskipäissä paloivat punaiset täplät.

– Sinä et ainakaan tee meidän seurusteluamme liian romanttiseksi.

– Romanttiseksi... Mies oli päästä karkuun, mutta Erja tavoitti hänen hihastaan otteen. – Sanotko sinä romanttiseksi piileskelyä karussa kuin jotkut metsärosvot? Kalervo Puustila, ole nyt edes sen verran rehellinen, että tunnustat pelkääväsi kylän juoruakkoja ja mitoittavasi elämäsi heidän pikkusieluisuutensa mukaisesti.

Kalervon totisuus tummui suuttumukseksi.

– Minä annan piunpaut kaikille, sinun mahtipontiselle tädillesi ensimmäisenä, mies raivosi. – Tietääkseni minä olen ehdottanut sinulle juoruakoista huolimatta yhtä ja toista, mutta mikään ei ole neidille passannut.

– Kyllä, Erja vahvisti. – Sinä olet ehdottanut piiloutumista milloin minnekin, niin kuin minä olisin vankikarkuri enkä sinun tuleva vaimosi... On naurettavaa kuvitellakaan, ettei jokainen tämän hotellin henkilökunnasta arvaa sinun yrittävän saada minut viitosmökissä 2 – Meikätyttö ei niiaa sänkyysi.

Miehen pitkä hahmo kumartui kohti Erjaa ja hän sihahti: – Minä vihaan tuota sinun epähienouuttasi.

– Ja minä vihaan sinun valheellista kaksinaamaisuuttasi, Erja sähisi poistuvan miehen perään ja kääntyi salin suuntaan ollakseen näkemättä edes heilansa selkää.

Siinä hän kuitenkin teki virheen. Katsoessaan salin suuntaan hän kohtasi mökkienvuokraajan tummien silmien katseen. Mies oli sekä osaaottavan että huvittuneen näköinen, raivostuttavasti samanlainen kuin aikuinen ihminen katsoessaan kolmivuotiasta, joka yrittää sonnustautua äitinsä juhmlakenkiin ja leveälieriseen hattuun. Oli vaikeaa olla irvistämättä miehelle. Mutta oli tyydyttävä vain nyökkäämään tämän ilmoittaessa merkkikielellä haluavansa laskun. Erjan suuttumus vain kaksinkertaistui, kun kassa ilmoitti, että miehen nauttima konjakki ei sitten ollut laskussa mukana, koska talo oli tarjonnut sen.

– Ja minkä vuoksi muka?

Kassa vilkaisi häneen kulmiensa alta. – Sinun kai se pitäisi tietää.

Toista laskua odottava Liisa pelasti tilanteen:

– Anssi Rantalalle tarjottiin konjakit tiesopimuksen vuoksi. Ja minä voisin tarjota toiset vaikka omaan laskuuni.

Hotellissa työskentelevällä Erja on aloittanut suhteen pomonsa Kalervon kanssa. Rakkauteen tulee kuitenkin pian ryppyjä, sillä Kalervo pyrkii pitämään parin seurustelun salassa ja Erjaa alkaa sapettaa Kalervon valheellinen kaksinaamaisuus.

Ihan kuin harmia ei olisi jo tarpeeksi, Erjan maisteriksi valmistunut Mirkku-sisko palaa kotiin ulkomailta. Mirkku on oikea kylän prinsessa, jolla riittää ihailijoita, ja Erjan viimeisten vuosien aikana lientynyt kateus sisartaan kohtaan nostaa taas päätään.

Samassa Erja huomaa epäilevänsä omia elämänvalintojaan. Onko hänellä ja Kalervolla tulevaisuutta? Ja kuka on miehiään tummasilmäinen Anssi Rantala, joka on tullut hotellille rakennustöihin?

“Meikätyttö ei niiaa” on viihdyttävä rakkausromaani vuodelta 1983. Kirja oli julkaisuvuonnaan myyntimenestys, ja siinä sukelletaan myös paikallispolitiikan kiemuroihin.

Elsa Anttila on kirjailija Jorma Kurvisen (1931–2002) salanimi. Kurvinen tunnetaan erityisesti ”Susikoiri Roi”-nuortenkirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja. Hän työskenteli toimittajana Uudessa Oulussa ja kaunokirjallisuutta julkaisevassa Nyirikissä, mutta jäi päätoimiseksi kirjailijaksi vuonna 1978. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.